

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Dagmar Novotnou v právní věci

žalobkyně: **ASIANA Transport, s.r.o.**, IČO 28428838
sídlo Terronská 876/68, 160 00 Praha 6 – Bubeneč
zastoupená JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M.,
advokátem AK Kocián, Šolc, Balašík, advokátní kancelář, s.r.o.
sídlo Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **STUDENT AGENCY k.s.**, IČO 25317075
sídlo náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno
zastoupená JUDr. Ondřejem Doležalem,
advokátem AK Doležal & Partners s.r.o., advokátní kancelář
sídlo Koliště 1912/13, 602 00 Brno

o zaplacení 15 690 059 Kč s příslušenstvím

takto:

- I.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 11 022 432 Kč s úrokem z prodlení z částky 11 022 432 Kč ve výši 7,75 p. a. od 30. 11. 2011 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II.** Žaloba s žádostí, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 4 667 627 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p. a. z částky 4 667 627 Kč od 30. 11. 2011 do zaplacení, se zamítá.
- III.** Žalovaná je povinna zaplatit náklady řízení žalobkyně zástupci žalobkyně JUDr. Pavlu Dejlovi ve výši 3 544 414,10 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 30. 11. 2011, ve znění doplňujících podání zejména ze dne 5. 7. 2012, ze dne 30. 6. 2014 a ze dne 1. 9. 2022, se žalobkyně a) ASIANA spol. s r.o., IČO 49704362, sídlem Praha 6-Dejvice, Velfíkova 1430/8, PSČ 160 00 (dále jen ASIANA) a žalobkyně b) ASIANA Transport s.r.o., IČO 28428838, sídlo Praha 6-Bubeneč, Terronská 876/68, PSČ 160 00 (dále jen ASIANA Transport) nejprve domáhaly na žalované zaplacení částky 21 mil. Kč s úrokem z prodlení ve výši 7 75 % p.a. z částky 21 mil. Kč od 30. 11. 2011 do zaplacení. Podáním ze dne 5. 7. 2017 došlo k rozšíření žaloby o částku 2 395 864 Kč, tudíž předmětem řízení byl nárok na zaplacení jistiny ve výši 23 395 864 Kč s příslušenstvím. Podáním ze dne 30. 6. 2012 došlo ke zpětvzetí žaloby ve výši 6 999 622 Kč s příslušenstvím, takže předmětem řízení zůstalo právo na zaplacení částky 16 396 242 Kč s příslušenstvím. Žalobkyně opřely svá práva o tvrzení, že žalovaná zneužila svého dominantního postavení na trhu poskytování služeb veřejné linkové osobní dopravy na trase Praha-Brno a zpět, kdy dlouhodobě uplatňovala nepřiměřeně nízké ceny, což mělo za následek narušení hospodářské soutěže na předmětném trhu na újmu ASIANY, která byla nucena opustit relevantní trh, ukončit provozování samostatné autobusové linky Praha-Brno a zpět a v důsledku toho nemohla generovat příjmy z podnikání na předmětném trhu. Žalovaná úmyslem vytěsnit ASIANU z relevantního trhu porušila nejen zákaz upravený v § 11 odst. 2 zákona č. 143/2011 Sb. o ochraně hospodářské soutěže, ale dopustila se také porušení generální klauzule nekalé soutěže podle § 44 obch. zák. Žalobkyně poukázaly na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen ÚOHS) č.j. ÚOHS-S162/2018-DP-4490/2010-820/DBr, ze dne 13. 11. 2020 ve spojení s rozhodnutím předsedy ÚOHS č.j. ÚOHS-R169/2010-HS-2676/2001/310-PGa, ze dne 18. 12. 2011, a to ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2012, č.j. 62 Af 27/2011-49 a č.j. 62 Af 27/2011-554, ze dne 25. 9. 2014, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 2 AFs 82/2012-134, ze dne 30. 9. 2013 a č.j. 2 As 187/2014-86, ze dne 17. 9. 2015 a ve spojení s nálezem Ústavního soudu ČR III ÚS 3472/15 ze dne 21. 7. 2017, kterými bylo pravomocně rozhodnuto, že se žalovaná dopustila protiprávního jednání realizovaného v konkrétním časovém a věcném rámci, majícího dopad do podnikatelské sféry ASIANY. Takto bylo prokázáno, že se žalovaná dopustila k újmě ASIANY protiprávního jednání spočívajícího ve zneužití dominantního postavení, kterým v rozhodné době na trhu linkové autobusové dopravy disponovala, přičemž zakázané jednání trvalo v období od 1. 12. 2007 do 1. 3. 2008. Žalovaná § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně hospodářské soutěže porušila tím, že skokově rozšiřovala své přepravní kapacity na uvedené trase, nasazovala posilovací autobusy, služby veřejné linkové autobusové dopravy provozovala za průměrné měsíční ceny přepravy nižší než byly průměrné měsíční celkové náklady na jednoho přepraveného cestujícího, přičemž jejím úmyslem bylo vyloučit ASIANU z předmětného trhu, což v důsledku také nastalo. Žalobkyně tvrdily, že v důsledku jednání žalované jim vznikla škoda původně uplatněná ve výši 21 mil. Kč, k jejímuž zaplacení vyzvaly žalovanou dne 25. 11. 2011. Nárokovaly po žalované náhradu škody z titulu skutečné škody vzniklé na nákladech vynaložených na provoz a odkázaly na jednotlivé faktury uhrazené dílčím dodavatelům, které konkrétně označily a celkově z tohoto titulu požadovaly částku 4 954 155,31 Kč. Dále nárokovaly částku 5 999 019 Kč jako škodu vzniklou na provozní ztrátě za období porušení hospodářské soutěže do doby ukončení provozu předmětné linky na trase Praha-Brno a zpět, přičemž zdůraznily, že pakliže by soutěžní podmínky nebyly jednáním žalované narušeny, ke ztrátě by nedošlo, jelikož vynaložené náklady by byly kryty z budoucích zisků a domáhaly se i náhrady za ušlý zisk, tj. v souhrnu požadovaly na žalované zaplacení částky 23 395 864 Kč se zákonným úrokem z prodlení.
2. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout prioritně z důvodu, že žalobkyni nesvědčila věcná aktivní legitimace ve věci, že neprokázala výši skutečné škody ani škodu na ušlém zisku, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi tvrzeným jednáním žalované a údajně vzniklou škodou, přičemž za významné měla, že neúspěch ASIANY při provozu linky Praha-Brno v rozhodném období byl založen na jejím nesprávném obchodním rozhodnutí, protože při vstupu na trh

nepřihlédla ke skutečnosti, že na relevantním trhu již existoval dvojnásobný převis nabídky sedadlové kapacity nad poptávkou cestujících a také marketing ASIANY dostatečně nepodporoval rozšíření spojů a nabídku kvalitnějších služeb, než které v té době poskytovala žalovaná. Neexistenci aktivní legitimace žalobkyně ASIANY Transport namítla žalovaná z důvodu namítané neplatnosti projektu rozdělení odštěpením při vzniku ASIANY Transport v září 2007, jakož i co do uzavřené smlouvy o postoupení pohledávek mezi oběma původním žalobkyněmi ze dne 4. 7. 2012. Žalovaná uplatnila námitku promlčení práva za období od 1. 10. 2007 do 29. 11. 2007 s odkazem na skutečnost, že žaloba byla uplatněna až 30. 11. 2011 a nárok navyšující pohledávku žalobkyň o částku 2 395 864 Kč byl uplatněn až 10. 7. 2012 a také zpochybnila závěry znaleckých posudků, které byly vypracovány ke sporným otázkám zejména vzniku a výše škody především z titulu ušlého zisku.

3. Krajský soud v Brně nejprve usnesením ze dne 18. 7. 2012, č.j. 25 Cm 141/2011-44, zastavil řízení vůči původní žalobkyni a) ASIANA, které ovšem bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci č.j. 4 Cmo 44/2019-1125, ze dne 23. 5. 2019 kvalifikováno jako nicotné. Následně Krajský soud v Brně usnesením č.j. 25 Cm 141/2011-47, ze dne 16. 8. 2012 připustil změnu žaloby ve smyslu rozšíření žalobou uplatněné jistiny na částku 23 395 864 Kč, tj. z původních 21 mil. Kč o 2 395 864 Kč (spolu s příslušenstvím). Poté usnesením ze dne 19. 3. 2013, č.j. 25 Cm 141/2011-68 soud rozhodl o přerušení řízení do doby pravomocného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 2 Afs 82/2012 a usnesením ze dne 5. 3. 2014, j. č. 25 Cm 141/2011-113 posléze rozhodl o pokračování v přerušeném řízení z důvodu, že v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č.j. 2 Afs 82/2012-134, který nabyl právní moci dne 1. 10. 2013, odpadla překážka, pro kterou bylo řízení u Krajského soudu v Brně přerušeno. Konečně usnesením ze dne 7. 1. 2015, č.j. 25 Cm 141/2011-174, soud zastavil řízení do částky 6 999 622 Kč s příslušenstvím v důsledku zpětvzetí žaloby v tomto rozsahu.
4. Ve věci rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. (17) 25 Cm 141/2011-995, ze dne 20. 12. 2018, tak, že uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni ASIANA Transport částku 11 728 615 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p.a. z této částky od 30. 11. 2011 do zaplacení (výrok I.), žalobu na zaplacení částky 4 667 627 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II.), ve výroku III. rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a ve výrocih IV. a V. rozhodl o nákladech řízení státu na znalečném tak, že žalobkyně byla povinna zaplatit České republice částku 13 081 Kč a žalovaná částku 13 174 Kč.
5. K odvolání žalobkyně, která napadla výroky II., III. a IV. rozsudku a k odvolání žalované, která napadla výroky I., III. a V. rozsudku rozhodl Vrchní soud v Olomouci usnesením č.j. 4 Cmo 44/2019-1125, ze dne 23. 5. 2019 tak, že rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že v řízení šlo o samostatné společenství původních žalobkyň podle § 91 odst. 1 o.s.ř., kdy každá žalobkyně jednala za sebe sama a jelikož nepožadovaly po žalované zaplacení částky 21 mil. Kč s příslušenstvím společně a nerozdílně, bylo třeba dle odvolacího soudu přijmout závěr, že každá z nich žalobou uplatnila nárok na náhradu škody ve výši 10 500 000 Kč s příslušenstvím. K otázce pochybnosti o aktivní legitimaci žalobkyně ASIANA Transport odvolací soud přijal závěr, že tuto nelze odstranit způsobem žalobkyněmi zvoleným, tj. návrhem procesního nástupnictví podle § 107a) o.s.ř. ani postupem podle § 92 odst. 2 o.s.ř., ale pouze označením důkazů, jimiž prokáží, zda jimi tvrzený a v řízení uplatněný nárok žalobkyni ASIANA Transport svědčil, přičemž § 107a) o.s.ř. slouží k odstranění nedostatků aktivní legitimace vzniklé po zahájení řízení. Pokud by soud postup podle § 107a) o.s.ř. zvolil, stala by se sice žalobkyně ASIANA Transport procesním nástupcem žalobkyně ASIANA, ale pouze v rozsahu, v němž byl žalobkyni ASIANA nárok na náhradu škody uplatněn, tj. pouze v rozsahu částky 10 500 000 Kč s příslušenstvím. Pakliže však nenastane procesní situace, kdy jedna z žalobkyň podá žalobu a k datu zahájení řízení není aktivně legitimována, tj. kdy jí nesvědčí žalobou uplatněný nárok na náhradu škody, lze nápravu zjednat jen postupem podle § 92 odst. 2 o.s.ř., tj. záměnou účastníků řízení na straně žalobkyň, přičemž

ale takový postup v tomto řízení žalobkyně ne zvolily. Přestože soud I. stupně o návrhu žalobkyně ASIANA na postup podle § 107a) o.s.ř. nerozhodl, přesto o uplatněné žalobě rozhodl tak, jako by žalobkyní byla pouze ASIANA Transport, která se stala procesním nástupcem žalobkyně ASIANA. Odvolací soud doplnil, že měl povědomí o tom, že soud I. stupně usnesením ze dne 18. 7. 2012, č.j. 25 Cm 141/2011-44, řízení vůči žalobkyni ASIANA zastavil, měl však za to, že postup, kdy by předmětný výrok I. tohoto usnesení posuzoval jako výrok o zastavení řízení vůči žalobkyni ASIANA, tedy o zastavení řízení o žalobě na zaplacení částky 10 500 000 Kč s příslušenstvím, by byl z pohledu ustálené judikatury přepjatým formalismem, který by ASIANU poškodil, a proto usnesení soudu I. stupně ze dne 18. 7. 2012 o zastavení řízení vůči žalobkyni ASIANA označil za nicotné a uložil soudu I. stupně, aby o návrhu na procesní nástupnictví podle § 107a) o.s.ř. rozhodl, přičemž souhlas žalobkyně ASIANA Transport již byl v návrhu ze dne 5. 7. 2015 obsažen. Soud I. stupně tak měl podle odvolacího soudu učinit teprve tehdy, pokud žalobkyně po skutkové stránce vylicí minimálně to, z čeho konkrétně sestává každou z nich požadovaná částka, jakou částku konkrétní na náhradě nákladů marně vynaložených na zahájení provozování autobusové linky žádá každá z nich a jakou částku požaduje na provozní ztrátě v období narušení hospodářské soutěže, a to tak, aby bylo zřejmé, ohledně jakých konkrétních uplatněných nároků žalobkyně ASIANA Transport vstupuje jako tvrzený procesní nástupce do postavení ASIANY. Teprve pak měl soud I. stupně rozhodnout o procesním nástupnictví podle § 107a) o.s.ř. Uložil soudu I. stupně, aby ve vztahu ke každé z žalobkyň samostatně posoudil nárok na náhradu škody, byť jako nástupce žalobkyně ASIANA bude vystupovat žalobkyně ASIANA Transport právě proto, že se jednalo o samostatné nároky. Ve vztahu k navrženému rozšíření žaloby o částku 2 395 864 Kč, ke které soud změnu žaloby usnesením ze dne 16. 8. 2012, j.č. 258 Cm 141/2011-47 připustil, pak dle odvolacího soudu každá z žalobkyň rozšířila žalobu o částku 1 197 932 Kč, a proto měl soud I. stupně posoudit, zda ke dni, kdy došlo k rozšíření žaloby, tj. k datu 10. 7. 2012, byla žalobkyně ASIANA aktivně legitimována k rozšíření žaloby, jelikož v tomtéž podání tvrdila postoupení pohledávky uplatněné rozšířením žaloby na ASIANU Transport a soud se také měl vypořádat s tím, zda ASIANA byla nositelem práva na náhradu škody, která jí vznikla i ohledně rozšíření žaloby. Teprve poté měl soud I. stupně posoudit, o nároku které z žalobkyň bylo řízení usnesením ze dne 7. 1. 2015, č.j. 25 Cm 141/2011-174, zastaveno, když z úkonu částečného zpětvzetí žaloby nelze seznat, v jakém rozsahu bylo řízení zastaveno o žalobě uplatněné ASIANO a stejně tak, v jakém rozsahu o žalobě uplatněné ASIANO Transport. Soud I. stupně se tak měl vypořádat s procesní situací zaviněnou žalobkyněmi tím, že poté, co soudu oznámily postoupení pohledávky z ASIANY na ASIANU Transport ze dne 4. 7. 2012, žalobkyně ASIANA rozšířila žalobu svým jménem o částku 1 197 932 Kč a zvážit, zda rozšíření žaloby o tuto částku učinila fakticky jako procesní nástupce ASIANY žalobkyně ASIANA Transport, a to vedle jí uplatněného rozšíření žaloby o částku 1 197 932 Kč.

6. Usnesením Krajského soudu v Brně č.j. (17) 25 Cm 141/2011-1155, ze dne 26. 9. 2019, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 12. 2019, č.j. 4 Cmo 155/2019-1174, bylo rozhodnuto tak, že soud podle § 107a) o.s.ř. vyhověl návrhu, aby do řízení na místo původní žalobkyně a) ASIANA vstoupila jako nabyvatel pohledávky na náhradu škody žalobkyně b) ASIANA Transport.
7. Krajský soud v Brně ve věci rozhodl v pořadí druhým rozsudkem j.č. (17) 25 Cm 141/2011-1193, ze dne 19. 5. 2020, tak, že uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 706 183 Kč s úrokem z prodlení z částky 706 183 Kč ve výši 7,75 % p. a. od 30. 11. 2011 do zaplacení (výrok I.), žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalované částku 15 690 059 Kč s úrokem z prodlení z částky 15 690 059 Kč ve výši 7,75 % p.a. od 30. 11. 2011 do zaplacení zamítl (výrok III.), žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na nákladech řízení k rukám jejího zástupce částku 1 995 706 Kč (výrok III.) a ve výroku IV. uložil žalobkyni povinnost zaplatit na účet

Krajského soudu v Brně na nákladech znalečného částku 34 867 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

8. K odvolání žalobkyně do výroku II., III. a IV. rozsudku rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem č.j. 4 Cmo 170/2020-1388, ze dne 4. 2. 2021, tak, že rozsudek soudu I. stupně v plném rozsahu potvrdil (výrok I.) a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 201 606,54 Kč. V odůvodnění předmětného rozsudku přijal právní závěry, že předmětem řízení byl nárok na náhradu škody, která měla vzniknout společnosti ASIANA. Dovodil, že soud I. stupně dospěl ke správným závěrům o protiprávním jednání žalované, o jeho časovém a věcném rámci a o jeho dopadu do podnikatelské sféry ASIANY, tj. že se žalovaná dopustila protiprávního jednání k újmě ASIANY, spočívajícího ve zneužití jejího dominantního postavení v rozhodném období na trhu linkové autobusové dopravy trvajícím od 1. 12. 2007 do 1. 3. 2008, že žalovaná porušila § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně hospodářské soutěže tím, že skokově rozšiřovala své přepravní kapacity na uvedené trase, nasazovala posilování autobusů, provozovala v rozhodné období služby veřejné linkové osobní autobusové dopravy na trase Praha-Brno-Praha za průměrné měsíční ceny přepravy nižší, než byly průměrné měsíční celkové náklady na jednoho přepravovaného cestujícího na předmětných spojích a její dlouhodobé jednání tak prokazatelně bylo jednáním vedeným úmyslem vyloučit ASIANY z předmětného trhu, k čemuž také došlo. Odvolací soud konstatoval, že je správným závěr soudu I. stupně, že výrokem pravomocného rozhodnutí ÚOHS ze dne 3. 11. 2010 je co do merita věci podle § 135 o.s.ř. vázán ve smyslu prokázaného skutku. Odvolací soud přijal jako správné právní závěry soudu I. stupně o prokázaném nekalém jednání porušujícím dobré mravy soutěže, o vzniku škody na provozní ztrátě a ušlém zisku a jako správné přijal i závěry soudu I. stupně o výši škody, která byla prokázána co do ušlého zisku znaleckým posudkem PROSCON a co do skutečné škody důkazními listinami, o které soud I. stupně své závěry opřel. Odvolací soud nepřijal námitku žalobkyně, že soud I. stupně, pokud jde o výši skutečné škody, měl aplikovat § 136 o.s.ř. ve vztahu k výši skutečné škody a ztotožnil se rovněž se závěry soudu I. stupně v otázce příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním žalované a vznikem škody. Odvolací soud odkázal na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně ve vztahu k řešení otázky věcné aktivní legitimace žalobkyně v kontextu uzavřené smlouvy o postoupení pohledávky (po podání žaloby v této věci) a dospěl rovněž k závěru, že soud I. stupně správně posoudil procesní úkony žalobkyně ve formě rozšíření žaloby a jejího následného částečného zpětvzetí. Uzavřel, že námitka promlčení práva na náhradu škody za období od 1. 10. 2007 do 29. 11. 2007 a v částce 2 395 864 Kč byla soudem I. stupně vypořádána s bezchybnými závěry, a proto jeho rozsudek jako věcný správný i co do výroku o náhradě nákladů řízení potvrdil.
9. K dovolání obou účastníků řízení rozhodl Nejvyšší soud rozsudkem č.j. 23 Cdo 1995/2021-1411, ze dne 29. 6. 2022, tak, že dovolání žalované v plném rozsahu odmítl a pro částečně důvodné dovolání žalobkyně rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 2. 2021, č.j. 4 Cmo 170/2020-1338, ve výroku I. v rozsahu, v jakém byly potvrzeny výroky II., III. a IV. rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. (17) 25 Cm 141/2011-1139, ze dne 19. 5. 2020 a výroku II. a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 5. 2020 č.j. (17) 25 Cm 141/2011-1193 ve výroci II., III. a IV. zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Nejvyšší soud, pokud šlo o dovolání obou účastníků řízení uzavřel, že dovolání žalobkyně není přípustné, napadla-li rozhodnutí odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení. Přípustnost dovolání žalobkyně nezaložily ani námitky, že odvolací soud ve svém rozhodnutí nezhodnotil všechny důkazy provedené k návrhu žalobkyně k prokázání výše škody a dostatečně se nevypořádal s žalobkyní předloženou argumentací. Dovolání označil nepřipustným také z pohledu nesouhlasu obou účastníků řízení se způsobem provedení a hodnocení důkazů odvolacím soudem ke zjištění výše škody způsobené jednáním žalované, neboť způsob ani výsledek provádění a hodnocení důkazů promítající se do skutkových zjištění, z nichž soudy při rozhodování vycházely, nelze zpochybnit dovolacím důvodem nesprávného právního

posouzení. Přitom samotné skutkové závěry odvolacího soudu nepodléhaly dovolacímu přezkumu a hodnocení důkazů odvolacím soudem nelze úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem. Rovněž odkaz žalobkyně na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1472/2017, ze dne 26. 6. 2017, označil Nejvyšší soud jako nepřiléhavý, neboť v tomto rozhodnutí řešil dovolací soud otázku procesního práva týkající se předpokladů, za kterých je odvolací soud oprávněn zasáhnout do hodnocení důkazů soudem I. stupně a žalobkyní citované závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 25 Cdo 583/2001 a navazující judikatury byly dovozeny podle odlišné právní úpravy účinné před 1. 1. 2003. Nejvyšší soud rovněž uzavřel, že zjištění odvolacího soudu o výši prokázané škody v sobě neobsahuje ani žádný extrémní nesoulad s provedenými důkazy, resp. mezi právními závěry odvolacího soudu a skutkovými zjištěními, neboť právní posouzení věci odvolacím soudem se v tomto ohledu odvíjí od výsledku hodnocení provedených důkazů a nejedná se tak o projev svévole či excesu na poli dokazování a právního posouzení věci, jímž by mohlo být porušeno právo účastnic na spravedlivý proces. Účastnice svými námitkami, jejichž prostřednictvím soudům vytykaly způsob dokazování v projednané věci, neformulovaly žádnou otázku hmotného nebo procesního práva vztahující se k ochraně základních práv a svobod, při jejichž řešení by se odvolací soud odchytil od ustálené judikatury Ústavního soudu, když pouze provázání tvrzeného zásahu do základního práva nebo svobody s náležitě vymezenou otázkou podle § 237 o.s.ř. mohlo založit přípustnost dovolání. Nejvyšší soud rovněž dovodil, že přípustnost dovolání žalované nezakládá ani jí formulovaná otázka procesního práva, týkající se náležitosti žaloby a její projednatelnosti, jelikož odvolací soud se ani při řešení této otázky neodchytil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dospěl-li odvolací soud k závěru, že žaloba uplatněná žalobkyněmi, posléze rozšířená podáním žalobkyně ze dne 5. 7. 2012, netrpí takovými vadami, pro něž by nebylo možné v řízení pokračovat a věc meritorně projednat, nikterak se tím od praxe dovolacího a Ústavního soudu neodchytil. Odvolací soud dospěl k závěru, že z žaloby a dalších podání žalobkyně a původně rovněž další žalobkyně společnosti ASIANA vyplynulo, že žalobkyně, tj. ASIANA Transport v řízení uplatnila vlastní pohledávku na náhradu škody ve výši 10 500 000 Kč, tj. 5 746 587 Kč na skutečné škodě spočívající v tvrzených zmařených nákladech a provozní ztrátě ve vymezeném období a 5 023 413 Kč na ušlém zisku ve vymezeném období a pohledávku na náhradu škody vzniklé společnosti ASIANA, kterou žalobkyně od této společnosti po zahájení řízení nabyla ve výši 12 895 864 Kč, tj. 5 746 587 Kč na skutečné škodě a 7 419 277 Kč na ušlém zisku za vymezené období, pak tento závěr odvolacího soudu o obsahu, náležitostech žaloby ve znění její změny žalobkyně nerozporovala a odvolací soud ji v citovaném usnesení č.j. 4 Cmo 155/2019-1174, ze dne 17. 12. 2019, kterým bylo rozhodnuto o procesním nástupnictví žalobkyně podle § 107a) o.s.ř. interpretoval shodně jako v dovoláním napadeném rozsudku obsah žaloby tak, že každá z žalobkyň původně uplatnila nárok na náhradu poloviny tvrzené škody. Dovolání žalobkyně tak dle Nejvyššího soudu nečiní přípustným ani jí předložená otázka procesního práva týkající se podmínek postupu podle § 92 odst. 2 v situaci, kdy došlo k singulární sukcesi po zahájení soudního řízení. Dovolací soud ve svém rozhodování rovněž dospěl k ustálenému závěru, že na otázce formulované žalobkyní napadené rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá, neboť o vstupu žalobkyně na místo původní žalobkyně společnosti ASIANA v důsledku postoupení pohledávky původně uplatněné společností ASIANA spol. s r.o. na žalobkyni podle smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4. 7. 2012 (tj. o singulární sukcesi), bylo v řízení rozhodnuto usnesením soudu I. stupně ze dne 26. 9. 2019, č.j. (17) 25 Cm 141/2011-1155 ve spojení s usnesením odvolacího soudu ze dne 17. 12. 2019, č.j. 4 Cmo 155/2019-1174. Žalobkyně tak nepřípustně napadla správnost odlišného rozhodnutí odvolacího soudu, jímž je soud podle 170 odst. 1 o.s.ř. vázán. Přípustnost dovolání žalobkyně pak nezaložila ani otázka týkající se procesního práva ve vztahu k podmínkám rozhodnutí soudu o výši uplatněného nároku podle úvahy ve smyslu § 136 o.s.ř., kdy dovolací soud ve svém rozhodování dospěl k závěru, podle kterého lze úvahou podle § 136 o.s.ř. přiznat žalobkyni neprokázanou výši škody, která prokazatelně vznikla, zároveň však nelze zásadu hodnocení důkazů podle ust. § 132

o.s.ř. zaměřovat s úvahou, podle níž soud podle § 136 o.s.ř. určí výši nároku za předpokladu, že ji lze zjistit jen s nepoměrnými obtížemi nebo ji nelze zjistit vůbec. Toto ustanovení nedopadá na případy, kdy jde o zjištění určité právně relativní skutečnosti; v tomto směru se musí soud řídit ustanoveními občanského soudního řádu o dokazování, z čehož plyne, že postup podle § 136 o.s.ř. se uplatní pouze tehdy, je-li jistý základ uplatněného nároku, když ale v posuzované věci odvolací soud nezaložil své rozhodnutí na závěru, že by byl jistý základ celého uplatněného nároku na náhradu skutečné škody, naopak, ztotožnil se se závěrem soudu I. stupně, podle kterého žalobkyně neprokázala skutečné vynaložení a účelnost některých tvrzených nákladů v přímé souvislosti s jejím vstupem na relevantní trh, později jejich zmaření vytačením ASIANY z trhu žalovanou. Rozhodnutí soudu tak nebylo založeno na závěru, že by nebyla jistá pouze výše těchto nákladů, a proto aplikace § 136 o.s.ř. nebyla příležitavá. Namítala-li žalobkyně, že základ jejího nároku ve formě vynaložení konkrétních skutečných nákladů posléze zmařených byl prokázán znaleckým posudkem, vytykala tím nesprávnost skutkových zjištění soudu, která však přípustnost dovolání s ohledem na shora uvedené založit nemohla. Dovolací soud však shledal důvodným dovolání žalobkyně (když dovolání žalované v plném rozsahu shledal nedůvodným) v otázce řešení procesního práva týkající se účinku procesních úkonů jednoho účastníka řízení na postavení jiného účastníka stojícího na téže straně sporu v tzv. samostatném společenství. Nejvyšší soud dovodil, že odvolací soud se při řešení této otázky odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, přičemž na této otázce spočívá řádné právní posouzení věci. Dovolací soud poukázal na úpravu vyplývající z § 91 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 107a) odst. 1 a 2 o.s.ř. a uzavřel, že v případě tzv. samostatného společenství na jedné straně sporu podle § 91 odst. 1 o.s.ř, tj. za situace, kdy každý společník má své vlastní právo nebo povinnost, které jsou nezávislé na právu nebo povinnosti jiného společníka, jedná každý společník v řízení sám za sebe a úkony jednoho ze společníků nemají žádný vliv na práva a povinnosti ostatních společníků. Z úkonu jednoho ze společníků nemohly mít prospěch ani újmu ostatní společníci. Současně osoba, jejíž vstup byl do řízení navržen podle § 107a) o.s.ř. se stala účastníkem řízení až právní mocí usnesení, kterým soud návrhu žalobkyně vyhověl a k témuž datu tak přestal být účastníkem řízení ten, na jehož místo nový účastník řízení vstoupil. V poměrech projednávané věci Nejvyšší soud vyslovil, že žalobkyně ASIANA Transport vzala žalobu zpět v rozsahu částky 6 999 622 Kč podáním ze dne 30. 6. 2014. O zastavení řízení v tomto rozsahu bylo rozhodnuto pravomocně ke dni 28. 1. 2015 usnesením soudu I. stupně č.j. 25 Cm 141/2011-174, ze dne 7. 1. 2015. Stalo se tak v době, kdy se dle dovoláním nezpochybněného závěru odvolacího soudu, původní žalobkyně ASIANA stále účastnila řízení vedle žalobkyně ASIANA Transport jako samostatný společník na žalující straně svým vlastním nárokem uplatněným svojí žalobou na zaplacení náhrady škody způsobené jednáním žalované ve výši 10 500 000 Kč. Účast společnosti ASIANA v řízení skončila až ke dni 20. 1. 2020, kdy nabylo právní mocí usnesení soudu I. stupně č.j. (17) 25 Cm 141/2011-1155, ze dne 26. 9. 2019, ve spojení s usnesením odvolacího soudu ze dne 17. 12. 2019, č.j. 4 Cmo 155/2019-1174, čímž na místo původní žalobkyně ASIANA v rozsahu jí uplatněného práva na náhradu škody ve výši 10 500 000 Kč podle § 107a) o.s.ř. vstoupila žalobkyně ASIANA Transport. Účast společnosti ASIANA v řízení skončila ke dni 20. 1. 2020. Z předmětného plyne, že v době částečného zpětvzetí žaloby ze dne 30. 6. 2014, učiněného podáním ASIANY Transport mohla tato, jako tzv. samostatný společník, vzít žalobu zpět pouze ve vztahu ke svému vlastnímu nároku na náhradu škody. Tento procesní úkon žalobkyně tudíž nemohl mít žádný vliv na nárok na náhradu škody uplatněný žalobou žalobkyně ASIANA v postavení tzv. samostatného společníka, který se v té době stále účastnil řízení. Proto dospěl-li odvolací soud k závěru, že žalobě nelze v rozsahu práva na náhradu ušlého zisku uplatněného původně žalobou společnosti ASIANA ve výši 6 999 622 Kč s příslušenstvím vyhovět proto, že v tomto rozsahu bylo řízení zastaveno v důsledku částečného zpětvzetí žaloby podáním ASIANY Transport ze dne 30. 6. 2014, nebylo jeho rozhodnutí správné, neboť v uvedené době neměly procesní úkony žalobkyně ASIANA Transport včetně částečného zpětvzetí žaloby žádný vliv na osud práva uplatněného

původní žalobkyní ASIANA v postavení tzv. samostatného společníka. Na věci nic neměnilo ani to, že v době částečného zpětvzetí již žalobkyně ASIANY Transport nabyla pohledávku původní žalobkyně ASIANY v důsledku uzavřené smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4. 7. 2012. Skutečnost, že tzv. samostatný společník tvrdí a prokazuje a je již aktivně legitimován k uplatnění pohledávky, jež byla uplatněna jiným tzv. samostatným společníkem, nemá vliv na vzájemný procesní vztah těchto společníků včetně toho, že zpětvzetí žaloby jedním ze společníků nemá žádný vliv na procesní nárok uplatněný jiným společníkem. Vzhledem k tomuto právnímu závěru proto rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu napadeném dovoláním žalobkyně neobstálo, a proto Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně z tohoto konkrétního důvodu je opodstatněné. Protože důvody, pro které byl částečně rozsudek odvolacího soudu zrušen, platily v předmětném rozsahu i na rozsudek soudu I. stupně, Nejvyšší soud v příslušné části i tento rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

10. Podle § 243g) zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, jestliže dovolací soud zruší rozhodnutí odvolacího soudu (rozhodnutí soudu I. stupně) jedná dále o věci soud, jemuž byla věc vrácena nebo postoupena k dalšímu řízení; ustanovení § 226 zde platí obdobně. O náhradě nákladů řízení včetně nákladů dovolacího řízení soud rozhodne v novém rozhodnutí o věci.
11. Podle § 226 odst. 1 o.s.ř. bylo-li rozhodnutí soudu zrušeno a byla-li věc vrácena k dalšímu řízení, je soud I. stupně vázán právním názorem odvolacího soudu.
12. Krajský soud v Brně s ohledem na skutečnost, že v důsledku rozhodnutí dovolacího soudu byl zrušen rozsudek odvolacího soudu a věc byla vrácena s ohledem na skutečnost, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu dopadaly i na rozsudek soudu I. stupně, a to důvody spočívající pouze v otázce procesního práva týkajícího se účinků procesních úkonů jednoho účastníka řízení na postavení jiného účastníka řízení stojícího na téže straně sporu v tzv. samostatném společenství, vyšel z důkazů, které byly v řízení provedeny a z nichž učiněná skutková zjištění soud podrobně odůvodnil v rozsudku č.j. 17 Cm 25/141/2011-1193, ze dne 19. 5. 2020, odst. č. 17. – č. 69., na které pro stručnost tohoto rozsudku odkazuje, protože byly jako správné posouzeny i soudy odvolacím a dovolacím a nebyly tudíž nikterak zpochybněny. Proto věc posuzoval právě pouze v této konkrétní právní otázce pod prizmatem prokázaných skutečností, že se žalovaná vytýkaného jednání v nekalé soutěži nepochybně dopustila, že škoda vznikla v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním žalované, že byla znaleckým posudkem společnosti PROSCON prokázána škoda na ušlém zisku nepochybně ve výši 11 442 087 Kč, přičemž nárok na náhradu skutečné škody byl prokázán pouze ve výši 286 528 Kč z titulu prokazatelně vynaložených a zcela zmařených nákladů na zahájení a provoz předmětné autobusové linky v rozhodné době.
13. Namítala-li tudíž žalovaná ve svém podání ze dne 1. 11. 2022 ke své obraně skutečnosti, že neexistuje aktivní legitimace ASIANY Transport v tomto soudním řízení, pak tato otázka již byla najisto vyřešena právními závěry vyjádřenými ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího soudu. Namítala-li neprojednatelnost žaloby, neprokázání výše údajně vzniklé škody a nedostatečné důkazy o příčinné souvislosti mezi tvrzeným protiprávním jednáním žalované a údajnou škodou vzniklou žalobkyní, namítala-li, že příčinou neúspěchu společnosti ASIANA na provozu linky Praha-Brno v rozhodné době bylo nesprávné obchodní rozhodnutí ASIANY a nikoli tvrzené jednání žalované. Namítala-li, že znalecký posudek společnosti PROSCON č. 2151/27/2017 ze dne 6. 2. 2017 je zcela nepoužitelný a že nárok za období od 1. 10. 2007 do 29. 11. 2007 tak jako i jakýkoli nárok uplatněný žalobkyní po dni 1. 3. 2012 je zcela promlčený, pak k těmto námitkám již soud s ohledem na právní závěry vyjádřené Nejvyšším soudem v citovaném rozsudku, kterými byl v plném rozsahu vázán, nepřihlédl.
14. Soud vzal za prokázaný následující skutkový stav. Z rozhodnutí ÚOHS č.j. ÚOHS-S162/2008-DP-4490/2010-820DBr, ze dne 3. 11. 2010, ve spojení s rozhodnutím předsedy ÚOHS č.j. ÚOHS R169/2010/HS-2676/2011/310-PGa ze dne 18. 2. 2011 ve spojení s rozsudkem

Krajského soudu v Brně č.j. 62 Af 27/2011-554, ze dne 29. 4. 2014 a rozsudků NSS j.č. 2 Afs 82/2012-134, ze dne 30. 9. 2013 a rozsudku NSS j.č. 2 As 187/2014-86, ze dne 17. 9. 2015, to vše ve spojitosti s nálezem Ústavního soudu č.j. III.ÚS 3472/15, ze dne 21. 7. 2016 vzal za prokázané, že se žalovaná dopustila protiprávního jednání, když od 2. 10. 2007 do 1. 1. 2008 stanovila při poskytování shodných služeb, které poskytovala i dřívější žalobkyně ASIANA na trase Praha, zastávka Florenc – Brno, zastávka Hotel Grand a zpět, cenu jednosměrné přepravy kreditních jízdenek ve výši 50 Kč, kterou uplatňovala v období od 2. 10. 2007 do 8. 12. 2007 na všech jí provozovaných spojích a v období od 9. 2. 2007 do 1. 1. 2008 u spojů v časech, ve kterých realizovala své shodné přepravní služby také ASIANA. Od 2. 1. 2008 do 1. 3. 2008 stanovila cenu jednosměrné přepravy u tzv. kreditovaných jízdenek ve výši 95 Kč, kterou uplatňovala na uvedené trase u všech spojů, současně v období od 2. 10. 2007 do 1. 3. 2008 rozšiřovala své přepravní kapacity na uvedené trase nasazováním posilovaných autobusů, v období od 1. 12. 2007 do 1. 3. 2008 na předmětné trase poskytovala služby veřejné linkové osobní autobusové dopravy za průměrné měsíční ceny nižší než byly průměrné měsíční celkové náklady za jednoho přepraveného cestujícího a to vše s úmyslem vyloučit ASIANU z trhu poskytování služeb veřejné linkové osobní autobusové dopravy na předmětné trase. Tím zneužila svého dominantního postavení na trhu poskytování služeb veřejné linkové osobní autobusové dopravy uplatňováním nepřiměřeně nízkých cen, majícím za následek narušení hospodářské soutěže k újmě ASIANY a konečných spotřebitelů, v důsledku čeho v rozhodném období porušila zákaz stanovený v § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 143/2001 Sb. o ochraně hospodářské soutěže a změně některých zákonů ve znění platném a účinném do 31. 8. 2009. Z předžalobní výzvy ze dne 25. 11. 2011 soud vzal za prokázané, že právní zástupce obou žalobkyň vyzval žalovanou k zaplacení částky 21 mil. Kč jako škody vzniklé v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním žalované, když stanovil lhůtu k plnění do 29. 11. 2011. Soud vzal za prokázané z oznámení o postoupení pohledávky ze dne 4. 7. 2012, že původní žalobkyně a) ASIANA sdělila žalované a v kopii ASIANĚ Transport postoupení pohledávky na náhradu škody vzniklé v důsledku protisoutěžního jednání žalované za období od 1. 10. 2007 do 1. 3. 2008, činicí dle znaleckého posudku PAS č. A101/2012, ze dne 3. 12. 2012, celkem 23 395 864 Kč a ze smlouvy o postoupení pohledávek, že byla uzavřena dne 4. 7. 2012 mezi ASIANOU a ASIANOU Transport a jejím předmětem bylo postoupení předmětné pohledávky na náhradu škody ve výši 23 395 864 Kč. Ze znaleckého posudku č. 2151/27/2017, ze dne 6. 2. 2017, vypracovaného znaleckým ústavem PROSCON s.r.o., IČO 49356381 Praha 5, Slivenec, K Lochkovu 661/39, soud vzal za prokázané, že výše skutečné škody a ušlého zisku žalobkyně za rozhodné období od 1. 10. 2007 do 15. 6. 2007 činila 4 732 630 Kč a ušlý zisk za období od 1. 10. 2007 do 15. 6. 2008 činil 5 255 850 Kč, resp. že při výpočtu ušlého zisku dospěl znalec k závěru, že po dobu trvání jednoho roku po ukončení provozu linky Praha-Brno a zpět po zaokrouhlení by činil 6 387 500 Kč. Skutečnou škodu a ušlý zisk stanovil znalec za období od 1. 10. 2007 do 15. 6. 2009 jako škodu vzniklou v důsledku deformace trhu ve výši 16 375 980 Kč, když v předešlém posudku PAS č. A 113/2014 stanovil škodu ve výši 16 396 242 Kč, tj. výše takto znalecky stanovené škody se lišila o 0,2 %. V posudku č. 2151/27/2017 znaleckého ústavu PROSCON doplněného výpovědí ze dne 17. 4. 2018 a písemným vyjádřením ze dne 14. 8. 2017 znalec uzavřel, že skutečná škoda za zmařené náklady činila 4 657 630 Kč, ušlý zisk po dobu trvání provozu 5 255 850 Kč a ušlý zisk po dobu jednoho roku po ukončení provozu 6 387 500 Kč, takže skutečná škoda a ušlý zisk celkem činily částku 16 300 980 Kč. Prokázaný skutkový stav tak byl meritorně založený na situaci, kdy ASIANA jako podnikatelka vstoupila do střetu se žalovanou rovněž jako podnikatelkou, a to na shodném trhu podnikání v období od 1. 10. 2007 do 15. 6. 2008, konkrétně při provozu osobní linkové autobusové přepravy na trase Praha-Brno a zpět. ASIANA přepravu zahájila 1. 10. 2007 a v důsledku jednání žalované tuto ukončila 15. 6. 2008. Žalovaná od 1. 12. 2007 do 1. 3. 2008 provozovala předmětnou autobusovou linku v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, kdy zneužila svého dominantního postavení a popsáním jednáním vytlačila ASIANU z předmětného trhu podnikání. Ve sporu o porušení

pravidel hospodářské soutěže bylo vedeno řízení před ÚOHS, který pravomocně dovodil, že žalovaná zneužila svého dominantního postavení na trhu poskytování služeb veřejné linkové osobní autobusové dopravy od 1. 12. 2007 do 1. 3. 2008, jelikož dlouhodobým uplatňováním nepřiměřeně nízkých cen narušila hospodářskou soutěž k újmě ASIANY. ASIANA jako žalobkyně a) a ASIANA Transport jako žalobkyně b) se žalobou z 30. 11. 2011 domáhaly na žalované z titulu jejího nekalého jednání náhrady škody ve výši 21 mil. Kč, a protože se nejednalo o nerozlučné společenství těchto žalobkyň, každá z nich požadovala zaplacení částky 10 500 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení. Škoda byla tvořena vynaloženými a zmařenými náklady na přípravu, vstup a realizaci provozování předmětné autobusové linky v rozhodném období vynaložených ASIANOU a dále náhrady ušlého zisku jako škody vzniklé z porušení pravidel hospodářské soutěže. Obě žalobkyně konkrétně tvrdily, že žalovaná jednala v rozporu s generální klauzulí nekalé soutěže. V průběhu zahájeného soudního řízení byla žaloba rozšířena o částku 2 395 864 Kč z titulu ušlého zisku za období od 3. 5. 2010 do 31. 10. 2010, přičemž k rozšíření žaloby na částku 23 395 864 Kč znamenalo, že každá z žalobkyň rozšířila jí nárokovanou částku 10 500 000 Kč o 1 197 932 Kč. Následně byla žaloba vzata zpět za období od 15. 6. 2009 do 31. 10. 2010 ve výši 6 999 622 Kč. V tomto rozsahu bylo řízení pravomocně zastaveno a předmětem řízení tak zůstal nárok na zaplacení částky 16 396 242 Kč s příslušenstvím. Poté Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. (17) 25 Cm 141/2011-1193, ze dne 19. 5. 2020, žalobě vyhověl do částky 706 183 Kč s příslušenstvím a žalobu na zaplacení částky 15 690 059 Kč s příslušenstvím zamítl. Zamítavý výrok byl napaden odvoláním, výrok o přiznání částky 706 183 Kč nabyl právní moci, tudíž předmětem řízení nadále zůstal nárok uplatňovaný nyní již pouze žalobkyní ASIANA Transport ve výši 15 690 059 Kč s příslušenstvím.

15. Na základě výsledků provedeného dokazování, kdy soud hodnotil důkazy jednotlivě, jakož i ve vzájemných souvislostech z důkazů vyplývajících, a to při vědomí, že je vázán právními závěry vyplývajícími ze shora citovaného rozsudku NS ČR č. j. 23 Cdo 1995/2021-1411, ze dne 29. 6. 2022, dospěl k následujícím právním závěrům.
16. Žaloba je důvodná částečně.
17. Krajský soud v Brně byl co do merita věci podle § 135 o.s.ř. vázán prokázaným skutkem, že žalovaná spáchala delikt postižitelný podle zvláštního předpisu, když právní mocí rozhodnutí ÚOHS ze dne 3. 11. 2010 č.j. ÚOHS – S162/2008-DP-4490/2010-820-DBr bylo prokázáno, že se žalovaná dopustila porušení § 11 odst. 1 zákona o hospodářské soutěži, přičemž důkaz o protiprávním jednání žalované byl dostačujícím i pro posouzení jejího jednání z pohledu podmínek generální klauzule nekalé soutěže a následně nároku na náhradu škody. Jak soud při aplikaci § 41, 42 a 44 obch. zák. odůvodnil ve shora citovaném rozsudku soud I. stupně ze dne 19. 5. 2020, č.j. (17) 25 Cm 141/2011-1193 (viz odst. č. 76 – č. 80 citovaného rozsudku), žalovaná se dopustila jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže. Konala jako soutěžitelka na shodném trhu podnikání s ASIANOU a její jednání bylo způsobilé přivodit ASIANĚ újmu (a skutečně ji také přivodilo). Nekalé jednání žalované soud stejně jako Úřad pro ochranu hospodářské soutěže posoudil jako celospolečensky velmi škodlivé, výjimečné podstatou úmyslného jednání žalované a jeho délkou trvání ke škodě nejen ASIANY, ale také zákazníkům. Provedeným dokazováním (viz odůvodnění shora citovaného rozsudku) bylo prokázáno, že ASIANĚ byla v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním žalované způsobena škoda zmařením nákladů, které ASIANA vynaložila na vstup na trh autobusové přepravy na předmětné lince Praha-Brno a dále škoda, která představovala zisk, který ASIANĚ ušel jednak vytlačněním z relevantního trhu, neboť ASIANA realizovala pouze provozní ztráty, kdy musela situaci svého působení na trhu za protiprávně nízké ceny žalované přizpůsobovat, jednak jí vznikla škoda v podobě ušlého zisku protiprávním vytlačněním z relevantního trhu, kdy už nemohla realizovat a také nere realizovala žádné příjmy. Škoda byla v době uplatnění žaloby vyčíslena, jak žalobkyně tvrdily „předběžně“ částkou 21 mil. Kč a byla uplatněna oběma původními žalobkyněmi, tj. žalobkyní ASIANA i žalobkyní ASIANA Transport v době chystané

restrukturalizace společnosti ASIANA a jak uzavřel Vrchní soud v Olomouci s ohledem na absenci nerozdílného společenství obou žalobkyň, byla požadována každou z žalobkyň samostatně ve výši 10 500 000 Kč. Dne 4. 7. 2017 došlo k uzavření smlouvy o postoupení předmětné pohledávky, a to v důsledku skutečnosti, že v rámci realizovaného projektu odstěpením ze dne 31. 5. 2017, nepřešel z ASIANY na ASIANU Transport rozhodný majetek a s ním spojená práva a závazky, přičemž ale ze smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 4. 7. 2012 se tak již stalo. Tudíž touto smlouvou platně postoupila ASIANA ASIANĚ Transport celou pohledávku na náhradu škody. Předtím než ASIANA Transport vstoupila do postavení ASIANY ohledně jí uplatněného nároku žalobou ze dne 30. 11. 2001, žalobkyně nejprve rozšířila nárok o náhradu škody podáním ze dne 5. 7. 2012 o 2 395 864 Kč a následně vzala žalobu zpět do výše 6 999 622 Kč podáním ze dne 30. 6. 2014. Na rozdíl od ASIANY, která od počátku až do vstupu žalobkyně do jejího postavení uplatňovala nárok na zaplacení částky 10 500 000 Kč, tak žalobkyně ASIANA Transport po výše uvedených úpravách uplatňovala pouze nárok představující právo na zaplacení částky 5 869 242 Kč sestávající z nároku na náhradu ušlého zisku ve výši 3 419 164,345 Kč a nároku na náhradu skutečné škody ve výši 2 477 077,655 Kč. Žalobkyně ASIANA Transport vstoupila do procesního postavení ASIANY ke dni 20. 1. 2020, tj. ke dni, kdy nabylo právní moci usnesení Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 4 Cmo 155/2019-1174, ze dne 17. 12. 2019. Pro Krajský soud v Brně byly rozhodující právní závěry Nejvyššího soudu, který vyslovil, že v případě samostatného společenství obou původních žalobkyň nelze přičítat právní úkony samostatných společníků co do vlivu na práva a povinnosti společníka druhého. Nejvyšší soud dovodil, že podle § 107a) o.s.ř. osoba, jejíž vstup byl do řízení navržen, se stala účastníkem řízení až právní mocí usnesení, kterým soud návrhu vyhověl. Do té doby zůstala účastníkem řízení ta osoba, která jím byla původně. Procesní úkony činěné žalobkyní ve smyslu částečného zpětvzetí žaloby proto nemohly žádným relevantním způsobem zasáhnout do nároku na náhradu škody, který ve výši 10 500 000 Kč uplatnila ASIANA, a to až do 20. 1. 2020, kdy do jejího postavení pravomocně vstoupila společnost ASIANA Transport, tj. nynější žalobkyně, a tak převzala celý nárok ASIANY na náhradu škody ve výši 10 500 000 Kč. Soud vyšel z původních skutkových tvrzení učiněných v žalobě ze dne 30. 11. 2011, ve kterých tehdejší žalobkyně specifikovaly, že nárok na náhradu skutečné škody představoval částku ve formě fakturace nákladů na vstup společnosti ASIANA na relevantní trh ve výši 4 954 155,31 Kč a zbytek jimi uplatněné částky představoval nárok na ušlý zisk. Tudíž ASIANA i ASIANA Transport v žalobě uplatnily nárok na náhradu ušlého zisku ve výši 8 022 922,345 Kč a nárok na náhradu škody ve výši 2 477 077,655 Kč, tj. v souhrnu každá z nich ve výši 10 499 999 Kč, tj. 10 500 000 Kč. Ke dni podání žaloby byla aktivně legitimovaná, tj. právo na náhradu škody držící, žalobkyně a) ASIANA. S účinností od 4. 7. 2012 v důsledku postoupení tohoto práva z uzavřené smlouvy o postoupení pohledávky celá tato pohledávka přešla na žalobkyni nynější, tj. ASIANU Transport. To znamená, že společnost ASIANA uplatnila na žalované žalobou ze dne 30. 11. 2011 právo na zaplacení částky 10 500 000 Kč sestávající z fakturovaných nákladů, skutečné škody ve výši 2 477 077,655 Kč a 8 022 922,345 Kč z titulu nároku na náhradu ušlého zisku. Procesní úkony ve formě rozšíření a částečného zpětvzetí žaloby na nároky uplatněné společností ASIANA, protože byly činěny ASIANOU Transport, neměly žádný vliv. Žalobkyně ASIANA Transport, která rovněž uplatnila nárok na náhradu 10 500 000 Kč, sestávající ze skutečné škody představované fakturovanými náklady ve výši 2 477 077,655 Kč a z titulu ušlého zisku ve výši 8 022 922,345 Kč však na rozdíl od ASIANY s jí uplatněným nárokem disponovala, když nejprve rozšířila nárok na ušlý zisk o 2 395 864 Kč, tj. celkem na 10 418 788,345 Kč, který ovšem následně vzala zpět do výše 6 999 622 Kč. Domáhala se tudíž z titulu ušlého zisku zaplacení částky 3 419 164,345 Kč a z titulu skutečné škody představované fakturovanými náklady na vybudování provozu předmětné autobusové hromadné linky do Prahy ve výši 2 477 077,655 Kč. Soud zdůraznil závěry Nejvyššího soudu, že procesní úkony žalobkyně ASIANA Transport nemohly mít a neměly vliv na nároky uplatněné původní žalobkyní ASIANA přede dnem 20. 1. 2020, tj.

v době, kdy tato mohla výlučně disponovat pouze s částí nároku, který uplatnila žalobou ze dne 30. 11. 2011 ona sama. V řízení bylo prokázáno, že škoda vznikla společnosti ASIANA jako provozovatelce předmětné autobusové linky Praha-Brno-Praha v rozhodném období. V době podání žaloby tedy původní žalobkyně a) ASIANA byla plně legitimována k uplatnění nároku na náhradu škody. Toto právo však pozbyla v okamžiku, kdy na základě uzavřené smlouvy o postoupení pohledávky pravomocně vstoupila do jejího postavení společnost ASIANA Transport, která tak byla nadále aktivně legitimována k vymáhání nároku původně uplatněného společností ASIANA, tj. vedle svého nároku na zaplacení částky 3 419 164 Kč z titulu ušlého zisku a 2 477 077,655 Kč z titulu skutečné škody i k vymáhání práva na zaplacení skutečné škody původně svědčící ASIANĚ ve výši 2 477 077,655 Kč a z titulu jejího práva na náhradu ušlého zisku ve výši 8 022 922,345 Kč. Tudíž ke dni 4. 7. 2012 svědčila aktivní legitimace k nároku na náhradu škody ASIANA Transport, tedy jinak, současná žalobkyně ASIANA Transport je ke dni rozhodnutí soudu aktivně legitimována nejen ve vztahu k nárokům, které původní žalobou uplatnila ona, ale také k nárokům, které původní žalobou uplatnila původní žalobkyně a) ASIANA. Aktivní legitimaci žalobkyně ASIANA Transport k jí vymáhané části nároku na náhradu skutečné škody a ušlého zisku uplatněného jí žalobou ze dne 30. 11. 2011 Nejvyšší soud ve shora citovaném rozsudku nepopřel, ani nezpochybil, právní závěry soudů nižších stupňů v tomto směru neoznačil chybnými. Soud proto uzavřel, že v současné době rozhodnutí je nynější žalobkyně aktivně legitimována ve vztahu ke „svým“ původně uplatněným nárokům žalobou ze dne 30. 11. 2011, jakož i k nárokům uplatněným původně v rámci samostatného společenství žalobkyně ASIANA. Tudíž nynější žalobkyně je aktivně legitimována k náhradě škody, jak škody skutečné, tak škody z titulu ušlého zisku, tj. k nároku na náhradu škody z titulu ušlého zisku ve výši celkem 11 442 086,69 Kč a k nároku na náhradu skutečné škody ve výši 4 954 155,31 Kč (tj. celkem 16 396 242 Kč). Pakliže soud I. stupně již ve shora citovaném rozsudku přiznal částku 706 183 Kč, nezbylo než dovést, že byla-li skutečná škoda prokázána pouze ve výši 286 528 Kč z titulu nákladů prokazatelně vynaložených a zmařených na zahájení a provoz předmětné autobusové linky v rozhodné době, pak z titulu skutečné škody nebylo možné vyšší částku přiznat (podrobně odůvodněno v odst. č. 82 rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. (17) 25 Cm 141/2011-1193, ze dne 19. 5. 2020, na který soud pro stručnost odkazuje). Nárok na náhradu ušlého zisku byl prokázán znaleckými posudky v celkové výši 11 442 087 Kč. S ohledem na skutečnost, že předmětem žaloby zůstalo právo na zaplacení částky 15 690 059 Kč, bylo třeba vyhovět co do nároku na zaplacení ušlého zisku ve výši 11 022 432 Kč, a v zůstatku žalobu jako nedůvodnou, tj. do částky 4 667 627 Kč jako nedůvodnou zamítnout.

18. Pokud šlo o otázku nárokovaného příslušenství soud vzal za prokázané, že dne 25. 11. 2011 a dne 11. 4. 2012 byla žalovaná vyzvána k zaplacení škody. Žádné plnění však žalobkyním neposkytla, tudíž byl-li výzvou z 25. 11. 2011 stanoven termín k plnění do 29. 11. 2011 a v této lhůtě žalovanou plněno nebylo, domáhala-li se žalobkyně úroků z prodlení od 30. 11. 2011, počátek prodlení žalované se zaplacením škody vymezila opodstatněně. Úroky z prodlení žalobkyně požadovala ve výši 7,75 % p. a. Soud při aplikaci § 1 vyhl. č. 33/2010 Sb. účinné od 1. 7. 2010 dovedl, že úroková sazba byla stanovena po právu. S ohledem na shora přijaté právní závěry proto v části, v níž žalobě vyhověl, soud přiznal i úroky z prodlení, v zůstatku do zamítavého výroku aplikoval § 121 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., protože úroky z prodlení tvoří příslušenství pohledávky a jako takové sdílí osud pohledávky hlavní, a proto právo na úroky z prodlení k části zamítnutého práva na zaplacení jistiny rovněž nepřiznal.
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl s ohledem na specifikum věci při aplikaci § 150 o.s.ř. a ve spojení s § 149 odst. 1 o.s.ř. přiznal k rukám zástupce žalobkyně plnou náhradu nákladů soudního řízení, byť by mohl při formálním procesním úspěchu žalobkyně a žalované z pohledu žalobou celkem uplatněné částky, rozsudkem částky žalobkyni přiznané a částky, do které byla žaloba zamítnuta, i z pohledu částečného zpětvzetí žaloby z hlediska procesního

nepochybně jdoucí k tíži žalobkyně dovést, že jejich úspěch a neúspěch byl víceméně shodný, neboť z částky 23 395 864 Kč soud žalobě vyhověl do částek 11 022 432 Kč a 706 183 Kč, tj. celkem 11 728 615 Kč, přičemž neúspěch žalobkyně by byl založen v zamítavém výroku do částky 4 667 627 Kč a v částečném zpětvzetí žaloby, resp. v důsledku tohoto zpětvzetí žaloby v zastavení řízení do částky 6 999 622 Kč, tj. 11 667 249 Kč (tj. zaokrouhleně úspěch i neúspěch žalobkyně je 50 % : 50 %). Soud však s ohledem na prokázané meritum věci, tj. nekalosoutěžní jednání žalované mající zásadní nevratný dopad do postavení ASIANY, jakož i do postavení cestujících v rozhodné době dospěl k závěru, že v meritu věci byla žalobkyně plně úspěšná a že její stěžejní nárok na náhradu ušlého zisku a tzv. provozní ztráty byl nárokem odvislým co do výše od znaleckého posouzení věci. Podle § 150 o.s.ř. jsou-li důvody hodné zvláštního zřetele nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat, na druhou stranu však podle této právní úpravy může přiznat celkové náklady řízení. Soud vyšel z rozhodovací praxe Ústavního soudu, který jednoznačně dovedl, že rozhodnutí o nákladech řízení musí být založeno na komplexním zhodnocení merita věci bez ohledu na materiální úspěch ve věci, kdy úspěšnost žaloby co do prokázaného protiprávního skutku žalované byla rozhodujícím důvodem pro úvahu o náhradě nákladů řízení odlišnou od úpravy vyplývající z § 142 o.s.ř. Jelikož soud uzavřel, že žalobkyně unesla důkazní břemeno o bezprecedentním protiprávním jednání žalované, jakož i o existenci práva na náhradu škody (srov. § 53 ve spojení s § 373 a násl. obch. zák.), posoudil otázku úspěchu ve věci v souladu se závěrem Ústavního soudu vyjádřeným v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 2920/08, ze dne 4. 4. 2011 podle pravidla, že § 150 o.s.ř. umožňuje rozhodnout o náhradě nákladů řízení odlišně od pravidla vyplývajícího z § 142 o.s.ř., a to proto, aby došlo k odstranění nepřiměřené tvrdosti, tj. k dosažení spravedlnosti pro účastníky řízení. Soud přihlédl k okolnostem, které vedly k zahájení tohoto soudního řízení, přihlédl k celospolečenským dopadům jednání žalované i ke všem relevantním skutečnostem, které individualizovaly podnikatelskou situaci ASIANY v porovnání s postavením žalované v rozhodném období a dovedl, že v tomto konkrétním případě žalobkyně zasluhuje dle Ústavního soudu „specifického zacházení při rozhodnutí soudu o náhradě nákladů řízení“. Aplikace ustanovení § 150 tudíž byla přijata proto, aby žalobkyně, která důvodně hájila zásadní porušení podnikatelských práv ASIANY způsobené jednáním žalované v rozporu s dobrými mravy soutěže, byla přiznána kromě požadované náhrady škody také náhrada nákladů, které v souvislosti s vedením tohoto soudního řízení vynaložila a to z důvodu, že v této konkrétní individuální věci soud dovedl důvody hodné zvláštního zřetele pro aplikaci § 150 o.s.ř. proto, že bylo prokázano, že se žalovaná dopustila vůči žalobkyni ASIANA dlouhodobého závažného škodního jednání v rozporu s dobrými mravy hospodářské soutěže, jehož příčinou byla žalobkyni způsobená několikamilionová škoda, která jí nebyla přiznána pouze částečně.

20. Žalobkyně požadovala, aby jí byla na náhradě nákladů řízení přiznána částka celkem ve výši 5 842 015,33 Kč, přičemž ale součet dílčích částek, které nárokovala ve výši 421 600 Kč + 1 678 380 Kč (odměny) + 12 300 Kč (režijní paušály) + cestovné a náhrada času ve výši 31 496,62 Kč + DPH ve výši 450 193,09 Kč + soudní poplatky v částkách 889 806 Kč + 200 463 Kč + 14 000 Kč, činil správně pouze částku 3 698 238 Kč. Soud přezkoumal jednotlivě vyčíslené a nárokované částky a po posouzení jejich opodstatněnosti žalobkyni přiznal správně vypočtenou náhradu ve výši 3 544 414,10 Kč. Tato částka sestává z přiznané odměny na právním zastoupení ve výši 421 600 Kč z tarifní hodnoty 21 mil. Kč (za 8 úkonů právní služby po 52 700 Kč) a z náhrady za 8 režijních paušálů po 300 Kč, tj. 2 400 Kč, tj. z této části řízení ve výši celkem 424 000 Kč. Za úkony z tarifní hodnoty 16 396 242 Kč, tj. po 50 860 Kč za jeden úkon, byla přiznána odměna v plné výši za 29 úkonů, tj. 1 474 940, při poloviční sazbě, tj. po 25 430 Kč za 3 úkony, tedy 76 290 Kč a to spolu s 33 režijními paušály po 300 Kč, tj. 9 900 Kč, tudíž v souhrnu 1 561 130 Kč. Na odměnách a režijních paušálech byla přiznáno celkem 1 985 130 Kč. Dále byla přiznána náhrada hotových výdajů – cestovného ve výši celkem 22 118,67 Kč, náhrada za ztrátu času promeškaného na cestě ve výši celkem 9 400 Kč, náhrada za 21% DPH ze shora uvedených přiznaných nákladů řízení ve výši 423 496,20 Kč, náhrada na zaplacené

soudní poplatky z žaloby ve výši 1 050 000 Kč, z návrhu na rozšíření žaloby ve výši 119 790 Kč, z podaného odvolání ve výši 200 463 Kč a z podaného dovolání ve výši 14 000 Kč, po odečtení částky 279 984 Kč která byla žalobkyni vrácena dle usnesení o částečném zastavení řízení pro částečné zpětvzetí žaloby, tj. celkem na soudních poplatcích bylo přiznáno 1 104 269 Kč. Z tarifní hodnoty 21 mil. Kč byla přiznána odměna ve za právní úkony představované převzetím a přípravou zastoupení žalobkyň, kvalifikovanou předžalobní výzvou k zaplacení nárokové škody ze dne 25. 11. 2011, z vyhotovení žaloby ze dne 30. 11. 2011, z meritorních písemných podání žalobkyň učiněných vůči soudu dne 5. 7. 2012, dne 18. 3. 2013 a dne 2. 10. 2013, za účast na jednání před soudem I. stupně ze dne 5. 3. 2014 a z meritorního písemného podání k výzvě soudu učiněného dne 30. 6. 2014. Po částečném zastavení řízení z tarifní hodnoty 16 396 242 Kč při sazbě odměny 50 860 Kč byla přiznána odměna v plné výši za meritorní písemná podání žalobkyň ze dne 16. 10. 2014, ze dne 12. 5. 2015, ze dne 4. 9. 2015, ze dne 9. 11. 2015, ze dne 19. 5. 2016, ze dne 12. 8. 2016, ze dne 25. 5. 2017, ze dne 26. 4. 2018, ze dne 30. 5. 2018, ze dne 13. 6. 2018, ze dne 3. 9. 2018, ze dne 17. 10. 2018 a ze dne 6. 12. 2018 a dále za účasti na jednání, která se ve věci uskutečnila ve dnech 17. 4. 2018, dále 28. 6. 2018 a 11. 12. 2018 (přesahující dvě hodiny, tudíž odměna byla přiznána dvakrát) a za účast na jednání ze dne 20. 12. 2018 v rozsahu jedné poloviny, jelikož se jednalo pouze o vyhlášení rozsudku ve věci. Za úkony před odvolacím soudem byla přiznána plná odměna za písemné podání ze dne 11. 2. 2019 a ze dne 25. 5. 2019. Plná odměna byla přiznána za účast na jednání dne 19. 5. 2020 vedené před Vrchním soudem v Olomouci pod sp. zn. 4 Cmo 44/2019. Za úkony před soudem I. stupně poté, kdy byla věc vrácena Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení, byla přiznána plná odměna za písemná meritorní podání ze dne 25. 7. 2019 a ze dne 11. 11. 2019 a při poloviční sazbě za žádost o nařízení jednání ze dne 27. 2. 2020. Za úkony před Vrchním soudem v Olomouci, kdy řízení bylo vedeno pod sp. zn. 4 Cmo 170/2020, byla přiznána odměna za odvolání ze dne 19. 6. 2020, za meritorní písemná podání ze dne 5. 10. 2020 a ze dne 29. 1. 2021. Za účast při jednání u Vrchního soudu v Olomouci byla přiznána odměna za jednání ze dne 28. 1. 2021 a při poloviční sazbě za účast na vyhlášení rozsudku dne 4. 2. 2021. Za úkony učiněné v řízení před dovolacím soudem byla přiznána odměna za dovolání žalobkyně ze dne 31. 5. 2021 a za vyjádření žalobkyň k dovolání žalované ze dne 8. 6. 2022. Poté, kdy byla věc Nejvyšším soudem vrácena Krajskému soudu v Brně, zástupce žalobkyně učinil právní úkony spočívající v písemném meritorním podání ze dne 1. 9. 2022 a v účasti na jednání před soudem I. stupně ze dne 13. 12. 2022, tudíž za tyto právní úkony byly přiznány dvě odměny. Na cestovním uskutečněném na jednání u Krajského soudu v Brně dne 5. 3. 2014, podle § 1b a § 4c vyhl. č. 435/2013 Sb., realizovaném na trase Praha-Brno a zpět v rozsahu 414 km osobním vozidlem typu Volvo XC60D3, při prokázané průměrné spotřebě pohonných hmot druhu nafta 5,7 l/100 km bylo přiznáno 2 381,33 Kč. Podle vyhl. č. 463/2017 Sb. za čtyři cesty na jednání k soudu, realizované ve dnech 17. 4. 2018, dále 28. 6. 2018, dále 11. 12. 2018 a konečně dne 20. 12. 2018, na trase Praha-Brno a zpět v rozsahu 414 km osobním vozidlem typu Volvo XC60D3 při prokázané průměrné spotřebě pohonných hmot druhu nafta 5,7 l/100 km byla přiznána náhrada celkem 9 437,12 Kč. Na cestovním vynaloženém v řízení před Vrchním soudem v Olomouci pod sp. zn. 4 Cmo 44/2019 byla za cestu na trase Praha-Olomouc-Praha v rozsahu 562 km při použití vozidla Volvo XC60D3 o průměrné spotřebě 5,7 l pohonných hmot druhu nafta na 100 km přiznána podle vyhl. č. 358/2019 Sb. částka 3 378,95 Kč. Dále za řízení před Vrchním soudem v Olomouci vedené pod sp. zn. 4 Cmo 170/2020 byla přiznána za jednu cestu na trase Praha-Olomouc a zpět při použití shora uvedeného motorového vozidla Volvo XC 60D3 částka 3 864 Kč při aplikaci vyhl. č. 589/2002 Sb. a to za cestu ze dne 28. 1. 2021. Za cestu uskutečněnou vlakem dne 4. 2. 2021 dle jízdenek byly přiznány částky 275 Kč a 245 Kč. Za cestu uskutečněnou na trase Praha-Brno a zpět ke Krajskému soudu v Brně dne 13. 12. 2022 podle vyhl. č. 511/2021 Sb. ve znění vyhl. č. 47/2022 Sb. byla přiznána částka 3 057,27 Kč za ujetých 414 km na trase Praha-Brno-Praha opět při použití vozidla typu Volvo XC60D3, jehož držení bylo prokázáno velkým technickým průkazem motorového vozidla série

UH407583, pro vozidlo reg. značky 3AD8161, typu Volvo XC60 D3. Ve spojitosti s těmito cestami byla přiznána také náhrada za čas promeškaný na cestě na nařízená jednání v rozsahu celkem 9 400 Kč a to za 50 započatých půlhodin promeškaného času za pět cest na jednání u Krajského soudu v Brně po 100 Kč, tj. částka 5 000 Kč. V souvislosti s cestou k Vrchnímu soudu v Olomouci v řízení vedeném pod sp. zn. 4 Cmo 44/2019 za dvanáct promeškaných půlhodin po 100 Kč byla přiznána částka 1 200 Kč, za čas promeškaný na cestě k Vrchnímu soudu v Olomouci v řízení vedeném pod sp. zn. 4 Cmo 170/2020 Sb. za celkem zameškaných dvanáct půlhodin při cestě automobilem na trase Praha-Olomouc-Praha a deset půlhodin na stejné trase při cestě vlakem ve výši 2 200 Kč. Za čas promeškaný na cestě na jednání u Krajského soudu v Brně dne 13. 12. 2022 za celkem deset zameškaných půlhodin na cestě Praha-Brno a zpět byla přiznána částka 1 000 Kč. Náhrada nákladů řízení byla přiznána podle § 7, § 11 odst. 1 a 2, § 13 odst. 3, § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění platném v rozhodné době. Jelikož bylo prokázáno, že zástupce žalobkyně je plátcem DPH, byla z celkové částky 2 016 648, 60 Kč přiznána také náhrada za 21% DPH ve výši 423 496,20. Takto přiznanou náhradu nákladů řízení soud posoudil jako náhradu účelně a potřebně vynaložených nákladů řízení k uplatnění práv žalobkyně v tomto soudním řízení, když jiné náklady soudního řízení zástupce žalobkyně neuplatnil, byť z obsahu spisu bylo zřejmé např. nejen to, že v řízení činil úkony při zastupování původně dvou žalobkyň, a proto mohl nárokovat odměnu podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Nesplní-li žalovaná dobrovolně povinnost vyplývající z tohoto rozsudku, může se žalobkyně domáhat jeho výkonu.

Brno 13. prosince 2022

JUDr. Dagmar Novotná v. r.
samosoudkyně